

community

The New Apostolic Church around the world

04/2021/LT

Kas iš tiesų yra svarbu

*Leidyklos skiltis
Kas yra svarbu išganymui*

*Pamaldos
Veda Šventoji Dvasia*

*Bažnyčios mokymas
Vyro ir moters
lygiavertiškumas (2 dalis)*

New Apostolic Church
International



Kas yra svarbu išganymui

Mieli tikėjimo broliai ir seserys,

kas iš tiesų yra svarbu? Žmogaus gyvenime dažnai kyla šis klausimas. Patarimas dažnai yra toks: susitelkime ties esminiais dalykais!

To turėjo išmokti ir Jėzaus mokiniai: kai jų skelbiama žinia turėdavo pasiekti žmones, jie susikoncentruodavo į esminius dalykus. Visa kita, pvz., žydų apipjaustymo klausimą ar grynumo įstatymą, jie turėjo palikti nuošaly tam, kad pasiektų žmones. Juk tai nebuvo svarbu jų išganymui.

Tai galioja ir mums šiandien. Turime perduoti žinią apie išganymą Jėzuje Kristuje – visiems žmonėms. Tai įmanoma tik susikoncentravus į esminius dalykus. Viskas, kas susiję su mūsų asmeniu, su mūsų istorija ar kultūra, nėra svarbu išganymui. Turime tai atskirti, jei norime perduoti Jėzaus Kristaus mokymą apie išganymą. Žemiškos elgesio taisyklės gali pasikeisti – žinia apie išganymą išlieka.



Nuotrauka: tarptautinė NAB

Kalbant apie mūsų vaikus, taip pat svarbu suvokti, kas išties svarbu išganymui. Nenorime priversti jų gyventi taip, kaip mes gyvename. Mums svarbu, kad jie galėtų patirti Dievą taip, kaip mes patiriame Dievą. Tai yra svarbiausia!

Su širdingais linkėjimais, Jūsų



Jean-Luc Schneider

Iš nieko sukuria nauja – taip veda Šventoji Dvasia



Ciuricho-Seebacho (Šveicarija) bažnyčioje buvo gausu koroninių ribojimų, o daugelis tikinčiųjų visame pasaulyje naudojami telefonu, YouTube ir kitomis galimybėmis švęsti pamaldas

Nuotraukos: Bernhard Holdener

Mano mieli broliai ir seserys, net jei švenčiame Sekminės neįprastai, laikykimės gražios ir puoselėtos tradicijos bei pradėkime Biblijos skaitinį. Mūsų vertėjas tai perskaitys.

Skaitinys iš Joelio 3,1.2 ir Efeziečiams 3,14–21:

Tada išliesiu savo Dvasią ant visos žmonijos, – jūsų sūnūs ir jūsų dukterys pranašaus, jūsų seni žmonės sapnus sapnuos, o jūsų jauni žmonės turės regėjimus. Net ant vergų – vyrų ir moterų – tomis dienomis išliesiu savo Dvasią.

Dėl to aš klaupiūsi prieš Tėvą, nuo kurio kiekviena tėvystė danguje ir žemėje turi vardą, kad iš savo šlovės turtų suteiktų jums stiprybės jo Dvasios galia tapti tvirtais vidiniais žmonėmis,

Romiečiams 8,14

*Visi, vedami Dievo Dvasios,
yra Dievo vaikai*

kad Kristus per tikėjimą gyventų jūsų širdyse ir jūs, išsiskniję ir įsitvirtinę meilėje, galėtumėte suvokti kartu su visais šventaisiais, koks yra plotis ir ilgis, ir aukštis, ir gylis, ir pažinti Kristaus meilę, kuri pranoksta bet kokią žinojimą, kad būtumėte pripildyti visos Dievo pilnybės.

O tam, kuris savo jėga, veikiančia mumyse, gali padaryti nepalyginti daugiau, negu mes prašome ar išmanome, jam tebūna šlovė bažnyčioje ir Kristuje Jėzuje per visas kartas amžių amžiais! Amen.

Mano mieli broliai ir seserys, kaip jau minėta, mes ir vėl negalime švęsti šių Sekminių įprastu būdu. Praėjusiais metais negalėjau įsivaizduoti, kad dar kartą tokiu būdu patirsime Sekminių šventę. Per metus pasaulyje, bažnyčioje ir asmeniniame gyvenime įvyko tiek daug dalykų, kurių negalime sau paaiškinti. Mes nebuvo tam pasiruošę; tai įvyko gana netikėtai ir mes stebimės, kodėl Dievas visa tai leidžia. Ir turiu būti sąžiningas: mes nežinome; aš nežinau; niekas nežino. Mes negalime suprasti Dievo. Taigi turime juo pasitikėti – ir esame pasiryžę tai padaryti. Mes pažįstame Dievą ir žinome, kad jis yra tas, kuris, kaip čia rašoma Biblijoje, „gali padaryti nepalyginti daugiau, negu mes prašome ar išmanome“ (Efeziečiams 3, 20). Mes tikime tuo ir esame tuo įsitikinę. Jis gali padaryti tai, kas yra virš mūsų suvokimo ribų; jam nėra ribų.

Jo meilė yra daug stipresnė, nei galime įsivaizduoti. „Jėga, veikiančia mumyse“ (Efeziečiams 3, 20), kaip šiame Žodyje sakoma, mes galime tai patirti. Dievas yra meilė. Jis dirba dėl mūsų išganymo ir veikia mumyse. Per Sekmines Dievas, Šventoji Dvasia, jos buvimas ir galia apsireiškė išpūdingu būdu. Mokiniai ir minia išgirdo galingos audros garsą ir pamatė ugnies liežuvius. Ir staiga jie galėjo kalbėti svetimomis kalbomis. Tai buvo didelės galios ženklai. Dar vėliau, kai žmonės gavo Šventosios Dvasios dovaną, ją lydėjo galingi ženklai (plg. Apd 2,1–4). Ženklai, padedantys žmonėms suprasti, kad Šventoji Dvasia yra ir veikia.

Šie išpūdingi ženklai truko tik kurį laiką. Vis dažniau Šventoji Dvasia veikė kitokiu būdu; ji pradėjo veikti sielose ir širdyse tų, kurie buvo pakrikštyti ir paženklinti; taip ji veikia ir mums, ir mumyse. Šventoji Dvasia veikia mumyse dėl mūsų sielų išganymo. Iš dalies galime pamatyti šio darbo poveikį; nes kai jos veikimas skleidžiasi mumyse, mūsų elgesys pasikeičia. Kadangi bažnyčioje veikia Šventoji Dvasia, keičiasi tikinčiųjų elgesys.

Kita jos darbo dalis yra nematoma: Šventoji Dvasia mus išgrynina, pašventina, apvalo. Mes to nematome; tai mato tik Dievas. Bet mes galime pasitikėti Dievu, kuris mumyse galingai veikia.

Šventoji Dvasia nori suteikti mums sielų išganymą. Daugelis žmonių, nenorintys turėti nieko bendra su krikščionišku tikėjimu, nesutinka su tokiu išganymo suvokimu; pavyzdžiui, jie sako: „Jūs tiesiog norite, kad jūsų nariai liktų bažnyčioje. Jūs sakote jiems, kad juos reikia išgelbėti ir kad gyvenimas žemėje yra baisus, tik kančia. Tada žmonės ateina į bažnyčią, kad išvengtų šios „ašarų pakalnės.“ Kiti kalba: „Jūs sakote žmonėms, kad jie labai blogi ir Dievas juos nubaus. Vienintelis būdas išvengti šios bausmės yra būti tikinčiu.“ Tačiau, mieli broliai ir seserys, tai tikrai nėra mūsų išganymo suvokimas; trokštame visiškai kitokio išsigelbėjimo. Kristus yra mūsų ateitis. Mūsų išganymas yra tapti Jėzaus atvaizdu. Trokštame tapti panašūs į jį; tai yra mūsų tikslas; tai yra išganymas, kurio mes siekiame. Jėzus buvo be nuodėmės, jo širdyje visada buvo ramybė, jis viską įveikė be smurto. Kad ir kas nutikdavo, Jėzus visada laikė likimą savo rankose. Jis sugebėjo tobulai mylėti. Tai yra mūsų tikslas. Mes trokštame tapti Jėzaus atvaizdu, tobulai mylėti, laikyti likimą savo rankose, įveikti blogį be smurto ir turėti tobulą ramybę savo širdyse.

Mūsų išsigelbėjimas nėra pabėgimas, tai yra išsipildymas! Ir būtent toks yra Dvasios darbas. Šventoji Dvasia veikia mumyse, kad paverstų mus šiuo atvaizdu. Dievas, Šventoji Dvasia yra kūrybos Dvasia, Kūrėjas naujosios būtybės. Per Krikštą vandeniui ir Dvasiai, ji mumyse sukūrė kažką visiškai naujo. Mes atgimėme iš naujo ir tapome nauja būtybe Kristuje – didžiu Šventosios Dvasios kūriniu.

Šventoji Dvasia yra jėgos Dvasia. Ji suteikia mums jėgų tapti Jėzaus atvaizdu. Kiekvienas, gavęs Šventosios Dvasios dovaną, turi galimybę ir sugebėjimus tai padaryti. Ji yra įrodymas, kad galime tapti Jėzaus atvaizdu. Dėl to nekyla jokių abejonių. Šventoji Dvasia yra jėgos Dvasia, tačiau ji ta jėga naudojasi švelniai; ji mūsų neverčia, bet trokšta mus vesti. Ji mums sako, ką daryti ir ko nedaryti, tačiau sprendimas priklauso nuo mūsų. Šventoji Dvasia yra jėgos Dvasia, bet jos jėga švelni. Ji mums duoda nurodymus, mus veda ir lydi.

Šventoji Dvasia taip pat yra ir judėjimo Dvasia. Ji nori, kad judėtume į priekį; ji taip pat neverčia mūsų to daryti,



bet motyvuoja. Ji apreiškia mums Jėzaus Kristaus šlovę ir Dievo meilę. Ji sukuria mumyse troškimą, turėti bendrystę su Dievu. Ji atskleidžia, kokia ateitis mūsų laukia, ir skatina judėti į priekį. Ji atskleidžia mums Kristaus būdą, skatina mus toliau dirbti su savimi ir sako: „Tu gali tai padaryti! Eik į priekį, judėk, nesustok!“ Šventoji Dvasia yra judėjimo Dvasia.

Kūrybos Dvasia, jėgos Dvasia, judėjimo Dvasia: leisk Šventajai Dvasiai tave vesti ir lydėti! Sek jos įkvėpimu! Jei darysi tai, ką ji liepia, tapsi panašus į Jėzų. Dėl to nekyla jokių abejonių. Su jos galia mes galime tai padaryti.

Aš sakiau, kad Šventoji Dvasia yra naujosios būtybės Kūrėjas; ir aš norėčiau šiek tiek išsamiau panagrinėti šį aspektą. Ką reiškia būti kūrėju? Šventoji Dvasia kuria tai, ko anksčiau nebuvo. Kūrėjas sukuria kažką visiškai naujo, anksčiau nežinomo – ir sugeba tai sukurti iš nieko. Taip

Dievas sukūrė pasaulį – iš nieko. To mes negalime suvokti; žmonėms neįmanoma sukurti kažką iš nieko.

Šventoji Dvasia kuria kažką visiškai naujo: Kristaus nuotaką. Ji įkūrė bažnyčią ir trokšta, kad bažnyčia būtų tobula. Tie, kurie įžengs į Dievo karalystę, bus panašūs į Jėzų. Jei žvelgsime žmogiškomis akimis, turėsime konstatuoti, kad taip dar nėra. Matoma bažnyčia ir jos nariai toli gražu nėra tobuli. Bet pasitikėk Šventąja Dvasia, Kūrėju, ji tai padarys; ir jei leisime jai mus vesti, galėsime net prisidėti prie

šios kūrybos. Kai tikrai vadovaujamės Šventąja Dvasia, galime įveikti visus skirtumus; tada mes galime atleisti ir susitaikyti; tada mes galime integruoti stipriuosius ir silpnuosius; ir tada mes galime mylėti ir tarnauti vieni kitiems. Nenusiminkite dėl to, kad šiandien dar taip nėra! Bažnyčia bus vedama link užbaigimo ir bus tokia, kokios trokšta Kristus. Leisk Šventajai Dvasiai tave vesti ir tu

*Mūsų išgelbėjimas
nėra pabėgimas, tai
yra išsipildymas!*

Pamokslas buvo išverstas ir transliuotas visame pasaulyje



gali prisidėti prie šios kūrybos, šios nuostabios bažnyčios statybos, kuri atitinka mūsų Viešpaties valią. Šventoji Dvasia turi galią kurti naujus dalykus, kurių anksčiau nežinojome.

Pastarieji keli mėnesiai buvo kupini įvykių. Pažįstu daug seserų ir brolių, kurių gyvenimas visiškai pasikeitė. Mirė jų mylimas žmogus, jie patys sunkiai susirgo, įvyko netikėtų pokyčių asmeniniame gyvenime – arba tiesiog pokyčių dėl pandemijos. Dabar jie atsidūrė visiškai naujoje situacijoje, kuriai nebuvo pasiruošę. Daugelis yra tiesiog pasimetę. Jie nežino, ką daryti. Pasitikėk Šventosios Dvasios galia! Net jei tai visiškai nauja, visiškai nežinoma situacija, ji paruoš kelią jums būti palaimintiems ir paguostiems. Ji ras būdų ir priemonių, kaip tave laiminti, suteikti tau ramybę ir net džiaugsmą. Ši nauja situacija nesutrukdys jai išgelbėti jus, kad galėtumėte tapti Jėzaus atvaizdu. Pasitikėk Kūrėjo galia, Šventąja Dvasia, ji tai padarys.

Taip pat žinau daug brolių ir seserų, kurie liūdi, nes niekas nepasikeitė. Galvoju apie visus, kurie gyvena

labai sunkiomis aplinkybėmis. Jie gyvena smurte ir nusikalstamoje aplinkoje – tokių sąlygų mes, gyvenantys Europoje, net neįsivaizduojame. Jie trokšta pokyčių – šiek tiek ramybės, šiek tiek mažiau nesaugumo – bet niekas nesikeičia. Broliai ir seserys, aš žinau jūsų situaciją! Dalinuosi jūsų sielvartu. Bet norėčiau rekomenduoti pasitikėti Kūrėjo galia. Jo veikimo nevaržo išorinės aplinkybės. Net ir šioje baisioje, nesikeičiančioje situacijoje jis gali jus išgelbėti. Jis gali tau paruošti kelią, kuriame būsi išgelbėtas, būsi palaimintas, gausi ramybę ir džiaugsmą net ir blogiausiomis aplinkybėmis. Leisk jam tave įkvėpti ir paguosti.

Taip pat galvoju apie brolius ir seseris, kurie tikisi, jog padėtis bažnyčioje pagerės. Jūsų noras yra turėti tinkamą bažnyčios pastatą, paprasčiausiai keturias sienas, stogą, galbūt porą suolų ir tualetą. Galbūt svajojate apie keletą instrumentų, su kuriais galėtumėte muzikuoti. Jūs to laukiate daugelį metų, bet nieko neįvyksta. Žinau, kad praeis dešimtmečiai, kol visos šios bendruomenės turės bent paprastą bažnyčios pastatą – jei apskritai taip bus.



Žinau, kad esate nusivylę. Žinau, kad kartais esate nuliūdę ir netgi pykstate. Pažadų jums, kad kaip bažnyčia mes stengsimės tai padaryti. Bet turime būti realistai. Tam reikia dešimtmečių. Nepamirškite, kad Šventosios Dvasios veiksmingumas nėra ribojamas to, kas egzistuoja šiandien. Ji gali paruošti Kristaus nuotaką net ir po medžiu. Jos jėga ten tokia pati kaip dideliame, gražiame pastate. Tegul Šventoji Dvasia tave veda; ji suteiks tau džiaugsmą, ramybę ir išganyimą.

Kitose šalyse turime dorotis su neįprasta, nauja situacija. Ten turėjome daug bažnyčių, po vieną beveik kiekviename kaime. Ten turėjome daug brolių ir seserų. Mes suprantame, kad tai turėtų tęstis, bažnyčia ir toliau turėtų augti, o brolių ir seserų skaičius turėtų didėti. Turėjome daug vaikų, kurie savo ruožtu jau turėtų turėti daug vaikų. Tačiau manėme, kad viskas toliau augs. Tačiau realybė visai kitokia. Dabar su nostalgija ir liūdesiu žvelgiame į praeitį: „Ar prisimeni, kiek bendruomenių turėjome? Ar pamenate, kiek mūsų buvo, kai buvome jaunimo tarpe?“ Visiems, kenčiantiems nuo šios situacijos, tarnybos broliams, bendruomenių

vadovams norėčiau pasakyti: aš žinau šias mintis, žinau šį skausmą. Būkime įkvėpti Šventosios Dvasios. Tai motyvuoja mus tęsti pradėtą darbą. Neužsisklęsk praityje! Pasitikėk Kūrėju, jis paruos naują kelią, kaip mus laiminti ir suteikti džiaugsmo bei ramybės. Leiskime Dvasiai mus vesti. Ji užbaigs savo darbą!

Taip pat žinau, kad kai kurie žmonės bijo, nes mano, kad mūsų bažnyčioje artėja revoliucija ir kad jiems nepatinka ši idėja. Tačiau pavojaus nėra. Mes norime sekti Šventąją Dvasia, ji kuria naujus dalykus, kurių anksčiau nebuvo. Nepamirškite: Šventoji Dvasia yra viena su Tėvu ir Sūnumi, ji nekalba apie save, bet atveria mums Jėzaus Kristaus, Dievo Sūnaus, mokymą. Ji visada veiks pagal Jėzaus Kristaus suteiktus rėmus. Ji veiks pagal Evangeliją, Jėzaus Kristaus mokymą; ji veiks Jėzaus Kristaus įsteigtos bažnyčios rėmuose su sakramentais ir Jėzaus Kristaus apaštalų tarnyste. Ji nedarys to, ko jis nedarytų. Šventoji Dvasia yra viena su Tėvu ir Sūnumi. Leiskime šiai Dvasiai mus vesti. Ši Dvasia nuves bažnyčią į užbaigimą ir tobulą vienybę.



Krašto apaštalas Michael Deppner (Vakarų Kongo Demokratinė Respublika) ir krašto apaštalas Leonard R. Kolb (JAV) papildė vyriausiojo apaštalo pamokslą

Ir paskutinė mintis: mes galime prisidėti prie Dievo kūrinio užbaigimo skelbdami Evangeliją. Čia taip pat galime sukurti tai, ko dar nėra. Skatinami Šventosios Dvasios, mes neturime pasitenkinti vien tuo, kas jau yra. Kartais manome, kad apie Jėzų galime kalbėti tik su krikščionimis. Tačiau prisiminkite pirmuosius krikščionis: jie skelbė Evangeliją pagoniams ir žydams. Šie žmonės visiškai kitaip suvokė Dievą, gyvenimą ir išganymą. Jei mus įkvėpia Šventoji Dvasia, tai galime ir mes. Galime skelbti Evangeliją žmonėms, kurie net netiki Dievu, kurie turi kitokį tikėjimą, kitokią religiją ir galime su jais kalbėti apie Jėzų. Negalime manyti, kad jie niekada nepriims mūsų liudijimo vien todėl, kad jie nėra krikščionys. Tiesiog leisk Šventajai Dvasiai tave vesti! Vieni priims, daugelis jų nepriims; bet tai ne mūsų, o Dievo reikalas. Turėkime drąsos sekti Šventosios Dvasios įkvėpimu ir skelbti Evangeliją visiems. Tokia yra šios Sekminių šventės žinia. Mūsų tikslas yra tapti Jėzaus Kristaus atvaizdu. Tai yra Šventosios Dvasios darbas; ji nori mus pakeisti, trokšta veikti mumyse. Ji yra kūrybos, jėgos ir judėjimo Dvasia. Mes norime ja pasitikėti ir leisti jai mus vesti. Ji visada ras būdą, kaip atnešti mums ramybę, džiaugsmą ir išganymą.



ESMINĖS MINTYS

- Dievas gelbėja tuos, kurie leidžiasi vedami Šventosios Dvasios.
- Šventoji Dvasia skatina viltį ir atkaklumą.
- Ji ragina mus veikti savo ir kitų išganymo labui.
- Ji leidžia mums sukurti tai, ko dar nėra.

Apaštalo F.-W. Otten pamaldos Šiauliuose



Nuotrauka: Lietuvos NAB

Apaštalas F.-W. Otten su tarnybos broliais prieš pamaldas Šiaulių bendruomenėje.
J. Laucevičiaus ordinacija diakono tarnystei.

yra geriau, kai galime vieni kitus matyti, susitikti, taip mes esame iš širdies į širdį sujungti. Mes meldžiamės vieni už kitus ir yra labai gera žinoti, kad kiekvienas iš mūsų kasdien meldžiasi už kitą. Esame svarbūs vieni kitiems kaip broliai ir seserys. Ir mes žinome, kad Dievas šitas maldas girdi ir jis reaguos į jas. Pripažinkime, kad ta bendrystė, kurią turime yra didelė vertybė...

Rugpjūčio 28 d. apaštalas F.-W. Otten Žodžiu iš pranašo Izaijos knygos: „Tauta, gyvenusi tamsoje, išvydo didžią šviesą, gyvenusiems nevilties šalyje užtekėjo šviesybė“ (Iz 9, 1) laikė pamaldas Šiaulių NAB bendruomenėje.

„Širdingai mylimi tikėjimo broliai ir seserys, labai džiaugiuosi matydamas jus čia po beveik dviejų metų, kai nebuvo galima keliauti“, – pamaldų pradžioje kalbėjo apaštalas. – „Pandemija labai pakeitė gyvenimus, mes tiek pripratome prie kaukių, kad pažįstame tik viršutinę veido dalį. Bet širdimis išlikome apsijungę visą laiką. Aš kiekvieną dieną meldžiausi už jus ir esu tikras, kad jūs tą patį darėte dėl manęs. Ir tai sudaro mūsų bendrystę. Žinoma, visada

Pamaldos mums yra be galo svarbios. Kiekvienas turime savo reikalų, dienos pralekia užpildytos įvairiu turiniu: kartais džiaugsmu, kartais rūpesčiais – tai yra kasdienybė. Bet visame tame yra svarbu sustoti ir pažvelgti į tai, kas yra svarbiausia.

123 psalmė vokiškame variante turi tokią antraštę – „pažvelgimas į Dievo malonę“. Tai ir reiškia sustoti kasdienybėje, nurimti ir pažvelgti aukštyn į Dievą. Tada mumyse vėl teisingai sudėlios visi dalykai. Jeigu įsivaizduosime, kad tą akimirką žvelgiame Dievui į akis, tada mumyse apsigyvens ramybė ir saugumas. Linkiu jums, kad jūs per kiekvienas pamaldas tai padarytumėte



Apaštalo F.–W. Otten pamaldos Šiaulių bendruomenėje.

ir išgyventumėte. Suraskime laiko sustoti ramybėje ir pažvelgti į Dievą. Taip mes darome kiekvienos maldos metu ir ypatingai per pamaldas. Kaip pagrindą pamaldoms mes šiandien turime Žodį iš Izaijo knygos. Tai yra Žodis, nurodantis į Jėzų Kristų, kuris tik gims po kelių šimtmečių. Izaijas įvardina Jėzų Kristų kaip didžią šviesą. Jeigu mes suvokiame, kokia svarbi mūsų gyvenime yra šviesa, kurią galime įžiebtį ir matyti visus dalykus tokiais, kokie jie yra. Šviesa mums padeda susiorientuoti. Ji labai reikalinga mūsų gyvenime. Ir čia pranašas Izaijas kalba apie Jėzų Kristų. Kai Jėzus atėjo į pasaulį, jis pasakė: „Aš – pasaulio šviesa. Kas seka manimi, nebevaikščios tamsybėse, bet turės gyvenimo šviesą“ (Jn 8, 12). Mes turime savo gyvenimo šviesą, Jėzus yra šviesa mūsų sieloms, per jį atpažįstame ir įvertiname, kas yra svarbiausia gyvenime. Taip reikėtų suprasti ir šį pamaldų žodį: žmonės gyvenę tamsoje yra tie, kurie yra toli nuo Dievo... Jėzus per Dvasią mums suteikė sakramentus. Šventoji Dvasia ir Šventoji Vakarienė veiks tol, kol ateis Kristus. Kai teisingai priimame Šventąją Vakarienę, turime savyje Jėzaus Kristaus šviesą... Dažnai galvojame, kad Dievas yra baudžiantis, bet Šventoji Dvasia mums sako, kad Dievas yra mylintis, kviečiantis kiekvieną žmogų ateiti pas jį, atleidžiantis mūsų nuodėmes“,- kalbėjo apaštalas F.-W. Otten.

Prie altoriaus patarnavo vyskupas A. Strelčiūnas. Apaštalas F.-W. Otten diakono tarnystei ordinavo Šiaulių bendruomenės tikėjimo brolių Joną Laucevičių. Pamaldose dalyvavo tikintieji iš N. Akmenės, Panevėžio, Pakruojo ir Radviliškio bendruomenių.

Apaštalo F.–W. Otten pamaldos Klaipėdoje

Sekmadienio rytmetines pamaldas, kuriose dalyvavo tikintieji iš Klaipėdos, Šilutės, Kretingos, Palangos bendruomenių, rugpjūčio 29 d. apaštalas F.–W. Otten laikė Žodžiu iš Psalmyno: „Iš visų pusių apsiauti mane, lieti mane savo ranka“ (Ps 139, 5). Prie altoriaus patarnavo vyskupas A. Strelčiūnas ir krašto vyresnysis A. Andrijanov. Apaštalas F.–W. Otten suteikė kunigui Algimantui Rakauskui pavidimą, būti Klaipėdos bendruomenės vadovu vietoje krašto vyresniojo A. Andrijanov, kuris trejus metus laikinai buvo bendruomenės vadovu. Apaštalas suteikė Šventąjį Paženklinimą šešioms sieloms iš Klaipėdos bendruomenės. Pamaldose giedojo jungtinis Klaipėdos ir Šilutės bendruomenių choras, klarnetu grojo ganytojas poilsyje Bronius Jomantas.



Paženklinimas Šventąja Dvasia Klaipėdos bendruomenėje.



Apaštalas F.–W. Otten sveikina naująjį Klaipėdos bendruomenės vadovą kunigą A. Rakauską.

Apaštalo F.–W. Otten pamaldos Kauno NAB bendruomenėje

„Tad per jį visuomet atnašaukime Dievui šlovinimo auką, tai yra jo vardą garbinančių lūpų vaisių. Nepamirškite daryti gera ir dalytis su kitais geru, nes tokiomis aukomis patiksite Dievui“ (Žyd 13, 15-16) – šiuo Žodžiu iš laiško žydams apaštalas F.–W. Otten laikė popietines pamaldas Kauno bendruomenėje. Pamaldose dalyvavo tikintieji iš Marijampolės, Kėdainių, Kybartų, Jurbarko, Vilniaus, Alytaus, Varėnos, Vievio NAB bendruomenių. Prie altoriaus patarnavo vyskupas A. Strelčiūnas. Apaštalas F.–W. Otten suteikė Šventąjį Paženklinimą trims sieloms.



Apaštalo F.–W. Otten pamaldos Kauno bendruomenėje



Paženklinimas Šventąją Dvasią



Vyskupas A. Strelčiūnas patarnauja prie altoriaus

Apaštalas aplankė Lietuvos ir Latvijos tikinčiuosius

Paskutinįjį vasaros savaitgalį apaštalas F.–W. Otten turėjo galimybę susitikti su Lietuvos ir Latvijos NAB bendruomenių tikinčiais. Rugpjūčio 27 d. apaštalas laikė pamaldas Rygoje, kur Šventąją Dvasią paženklino tris sielas. Lietuvoje apaštalą lydėjo vyskupas A. Strelčiūnas ir krašto vyresnysis A. Andrijanov. Rugpjūčio 28 d. apaštalas laikė pamaldas tikintiesiems Šiauliuose, kur diakono tarnystei ordinavo tikėjimo brolių. Apaštalo F.–W. Otten pamaldos rugpjūčio 29 d. Klaipėdos NAB bendruomenėje buvo transliuojamos YouTube kanalu ir telefonu. Apaštalas suteikė Šventąjį Paženklinimą šešioms sieloms ir paskyrė naują bendruomenės vadovą. Kauno bendruomenėje popietinėse pamaldose suteikė Šventąjį Paženklinimą trims sieloms. Džiaugiamės susitikimu su apaštalu F.–W. Otten ir liekame apsijungę maldoje ir tikėjime.



Apaštalo F.–W. Otten pamaldos Rygoje



Apaštalas F.–W. Otten su tarnybos broliais Klaipėdoje

ABRAOMAS UŽTARIA SODOMĄ

PAGAL PRADŽIOS KNYGĄ 18,16–33

Trys vyrai aplanko Sarą ir Abraomą Mamrėje ir pažada jiems, kad jie turės sūnų, nors ir yra labai seni. Vyrai iškeliauja į Sodomą; Abraomas kurį laiką lydi svečius. Abraomo sūnėnas Lotas su šeima gyvena Sodomoje.

Dievas nenori slėpti nuo Abraomo, ką jis planuoja daryti su Sodomos miestu.

Juk Abraomas turės daug palikuonių. Jo vaikai, anūikai ir jų vaikai turėtų tapti didinga ir galinga tauta, ir daryti tai, ką Dievas jiems liepia.

Dievas taria Abraomui: „Didėja pasipiktinimas dėl Sodomos ir Gomoros – gyventojų nuodėmė yra tokia sunki.

Noriu išsiaiškinti, ar kaltinimai yra teisingi, ir ar jie tikrai taip nusideda.“

Vyrai eina toliau; jie yra angelai. Tačiau Abraomas sustoja prieš Dievą ir klausia jo: „Ar nori leisti geriesiems mirti su blogais? Ar nori nužudyti teisiuosius, kurie gyvena pagal tavo valią, kartu su nedorėliais?

Galbūt mieste yra 50 teisiųjų; ar jie irgi turi mirti? Tai neįmanoma! Ar nepasigailėsi miesto dėl 50 teisiųjų?

Argi tas, kuris yra visos žemės Teisėjas, nesiels teisingai?“



Dievas atsako: „Jei rasiu Sodomos mieste 50 teisiųjų, atleisiu visam miestui už juos.“
O Abraomas vėl klausia: „Aš esu tik pelenai ir dulkės, ir drįstu kalbėti su Dievu ... Jeigu ten trūktų penkių lig 50 teisiųjų – argi dėl tų penkių sunaikintum miestą?“

Dievas atsako: „Jei rasiu 45 teisius žmones Sodomoje, pasigailėsiu miesto.“

Abraomas tęsia: „O kas, jei teisuolių yra tik 40?“

Dievas atsako: „Tada pasigailėsiu miesto dėl 40.“

Abraomas sako: „Nepykite, kad daug kalbu. O kas, jei Sodomoje yra tik 30 teisiųjų?“

Dievas atsako: „Jei jame rasiu 30, aš jiems nepakenksiu.“

Abraomas klausia: „O jei jų yra tik 20?“

Dievas atsako: „Aš noriu pasigailėti miesto ir dėl 20.“

„O, Viešpatie, nepyk, – prašo Abraomas, – gal teisiųjų yra tik dešimt?“

Dievas atsako: „Aš nesunaikinsiu Sodomos ir dėl dešimties.“

Tada Dievas nueina savo keliu, o Abraomas grįžta į Mamrę.



SVEČIUOSE PAS TABITĄ, TEMA MIESTE (GANA)

Tai mano bendruomenė. Esame tarsi viena didelė šeima: visada draugiški vienas kitam ir pasiruošę padėti tam, kuriam reikia pagalbos. Neseniai mums buvo pastatytas gražus, naujas bažnyčios pastatas.

Mano vardas Tabita. Man 12 metų ir aš einu į 6 klasę. Kai užaugsiu, noriu būti gydytoja, kad galėčiau gelbėti gyvybes. Su šeima gyvenu Ganoje, tiksliau – Temos mieste.

Tema yra didelis miestas netoli sostinės Akros. Tema geriausiai žinoma dėl savo uosto, iš kurio laivai visam pasauliui plukdo kakavą ir kitas prekes. Galbūt jau esate valgę šokoladą, pagamintą iš Ganos kakavos.

Be kakavmedžių, Ganoje taip pat auga arbatos krūmai, kavos pupelės ir plantano rūšies bananai. Skirtingai nuo jums žinomų bananų, jų skonis nesaldus. Mes mieliau juos valgome keptus, kaip užkandį ar garnyrą. Tada šis patiekalas vadinamas „Kelelele“. Mes, Ganos gyventojai, mėgstame aštrų maistą ir pagardiname bananus imbieru, aitriosiomis paprikomis ir Kajeno pipirais.



Praėjusiais metais didžiąją laiko dalį praleidau su seneliais. Ten gyvena ir kai kurie mano pusbroliai bei pusseserės. Kadangi esu vienintelis vaikas šeimoje, man patinka būti su jais. Čia matote mane su mano mylimiausią pussesere Vivian.

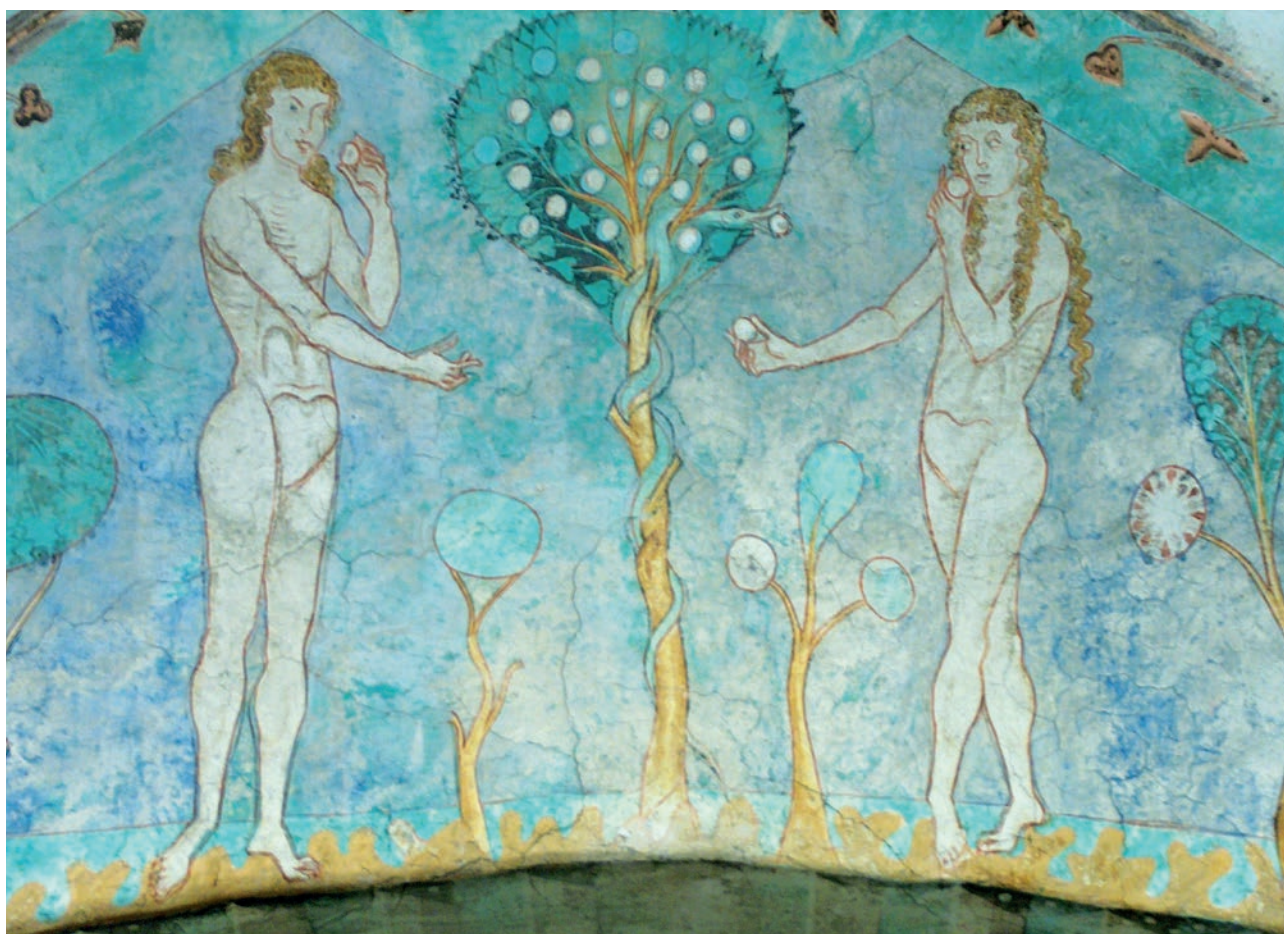
Man labai patinka, kai visi kartu einame į bažnyčią. Jaunesnieji važiuoja automobiliu su seneliu, mes vyresnieji einame pėsti. Gyvename nelabai toli nuo bažnyčios. Mano senelis anksčiau buvo krašto vyresnysis, o mano tėtis yra kunigas. Kai kurie mano giminaičiai gieda bendruomenės chore.



Neseniai pradėjau lankyti konfirmantų užsiėmimus. Kai buvo daryta ši nuotrauka, aš dar mokiausi sekmadieninėje mokyklėlėje. Čia matote mus, sekmadieninės mokyklėlės mokinius, su mūsų apaštalu Benjamin Ohene-Saffo. Ar galite surasti mane?

Man labai patinka giedoti. Vaikų chore išmokome giesmę anglų kalboje „Nuostabi malonė“ (vokiškai: nepaprasta malonė). Mokytojai mums paaiškino tekstą ir aš buvau labai sujudinta, galėdama giedoti šią giesmę Konfirmacijos pamaldose Osu rajone.





Nuotrauka: © Johannes Lüthi - stock.adobe.com

Vyro ir moters lygiavertiškumas (2 dalis)

Krašto apaštaly susirinkimo mokomajame laiške aiškiami ir papildomi katekizmo teiginiai apie žmogų kaip Dievo atvaizdą, būtent vyrų ir moterų lygiavertiškumo atžvilgiu. Žurnalo community 3/2021 doktrinos straipsnio pirmoje dalyje buvo nušviesti Biblijos pagrindai dviejuose pasakojimuose apie Kūrimą, todėl dabar antroji šio straipsnio dalis aiškina doktrines išvadas.

Kalbant pirmojo pasakojimo apie Kūrimą kontekste, galima apibendrinti, kad ne tik žmogaus abi lytys, bet ir vyro bei moters lygiavertiškumas yra pagrįsti Dievo kūrybine valia. Abi lytys kartu yra Dievo atvaizdas, pažymėtos tuo pačiu orumu. Remiantis Pradžios knygos 1 skyriumi, moterų pavaldumas vyrams apibūdinamas kaip prieštaraujantis kūriniui, to nenori Dievas; tai nėra geroji Dievo kūrinio dalis.

Antrasis pasakojimas apie Kūrimą taip pat nežino moterų pavaldumo vyrams. Remiantis Pradžios knygos 2 skyriumi, žmogus iš pradžių egzistuoja vienas; jis yra lytiškai nedalomas. Jam trūksta analogo, panašaus į jį. Dėl šios priežasties Dievas sukuria orų ir lygiavertį analogą žmogaus vienatvei įveikti. Vyras ir moteris yra sukurti vienas kitam, kad vienas kitą palaikytų ir veiktų taip, jog kitas galėtų gyventi gerą, Dievui patinkantį gyvenimą.

Pastebėjimai apie nuopuolį

Bažnytinėje tradicijoje Pradžios knygos 3 skyrius nuo Augustino laikų laikomas nuopuolio istorija ir gimtosios nuodėmės kilme (peccator originale = gimtoji nuodėmė). Moteriai, kurią į pokalbį įtraukia gyvatė, dažnai priskiriamas lengvai suviliojamas ir ypač nuodėmei pasiduodančiosios vaidmuo. Tokį požiūrį į moterį galima rasti ankstyvajame judaizme, o taip pat 1. Timotiejui 2,14: „Be to, Adomas nesidavė suvedžiojamas, o moteris buvo apgauta ir nupuolė.“ Štai Adomas tarsi išteisinamas ir visa Dievo įsakymo pažeidimo kaltė priskiriama moteriai. Tačiau Paulius visai kitaip kalba Romiečiams 5,12; jis kalba tik apie nusidėjusį žmogų: „Todėl kaip per vieną žmogų nuodėmė įėjo į pasaulį, o per nuodėmę mirtis, taip mirtis prasiskverbė į visus žmones, nes visi nusidėjo.“ Šiam „žmogui“ priklauso ir vyras, ir moteris. Ir Adomas, ir Ieva yra atsakingi už atsiskyrimą nuo Dievo, ir abu turi nešti kaltę.

Atitinkamai mūsų katekizme taip pat kalbama apie žmogų apskritai ir nėra jokio lyčių skirtumo, kai kalbama apie žmogaus nuopuolį. Tai yra žmogus, viso kas žmogiška prototipas, į kurį kreipiasi gyvatė ir nuveda neteisingu keliu: „Žmogus, įtakojamas blogio, pasiduoda pagundai, pažeisdamas Dievo duotą įsakymą: nuodėmė patenka į žmogaus egzistenciją; su ja susijęs atsiskyrimas nuo Dievo, dvasinė mirtis. Žmogui tai tampa aišku, kai jis suvokia savo nuogumą, dėl kurio jam gėda (plg. Pradžios 3,7-10). Gėda yra ženklas, kad žmogaus pirmąjį pasitikėjimą savo Kūrėju yra sunaikintas. Žmogaus nepaklusnumas veda prie to, kad Dievas pašalina jį iš ankstesnės bendrystės su savimi“ (NAB katekizmas 3.3.3.).

Tobulas Dievo atvaizdas

NAB katekizme 3.3.2 kalbama ne tik apie vyrą ir moterį, bet ir apie Jėzų Kristų kaip Dievo atvaizdą: „Žmogus kaip Dievo atvaizdas taip pat rodo, kad Dievas Jėzuje Kristuje, „neregimojo Dievo atvaizde“ (Kolosečiams 1,15), tapo žmogumi. Jėzus Kristus yra antrasis „Adomas“ (1. Korintiečiams 15,45.47), kuriame puikiai matomas tobulas Dievo atvaizdas. Tačiau tai, kad žmogus buvo sukurtas pagal Dievo atvaizdą, dar nereiškia, kad iš žmogaus būtų galima daryti išvadą apie dieviškąją prigimtį – taip yra tik Jėzaus Kristaus atveju. Krikščioniui Kristus, kaip Dievo atvaizdas, yra orientyras, kuriuo remiantis jis pats turi realizuoti save kaip Dievo atvaizdą.

Adomas ir Kristus yra priešingos figūros laiške Romiečiams 5,12-19: Adomas reiškia nuodėmę, bausmę ir mirtį, Kristus reiškia teisingumą, malonę ir gyvenimą. Nepaisant to, Adomas vadinamas „Būsimojo provaizdžiu“ (Romiečiams 5,14). Adomas, apskritai tariant žmogus, nepaisant jo nuodėmingumo, nurodo Kristų, tai yra tą, kuris tobulai reprezentuoja dieviškąjį gyvenimą.

Kas dar labai svarbu šiems apmąstymams yra tai, jog 1. Korintiečiams 15 skyriuje yra atskleidžiama eschatologinė – futuristinė „Dievo atvaizdo“ prasmė. Jėzus Kristus, „naujasis Adomas“, taip pat yra ir užmigusiųjų pirmgimis. Per jį mirusiųjų prisikėlimas tapo įmanomu ir tapo tikrumu tiems, kurie juo tiki. Nors Adomas yra iš žemės ir miršta, paskutinis Adomas, tai yra Kristus, yra iš dangaus ir suteikia gyvybę. Matthias Konradt pastebi: „Kaip žemiški žmonės iš esmės yra „pažymėti“ Adomo trumpalaikiškumu, taip tie, kurie priklauso Kristui, gaus dalį išaukštinto Kristaus esybės.“¹ Prisikėlusieji gaus dvasinį kūną, atitinkantį prisikėlusio Kristaus kūną, ir tokiu būdu jiems bus suteikta tokia egzistencijos forma, kuri leis tobulą bendrystę su Dievu. Prisikėlusieji „nešioja dangiškojo žmogaus atvaizdą“, tai yra Kristaus atvaizdą, ir taip tampa tobulu Dievo atvaizdu. Ši mintis taip pat išreiškia Filipiečiams 3,20.21: „Tuo tarpu mūsų tėvynė danguje, ir iš ten mes laukiame Išgelbėtojo, Viešpaties Jėzaus Kristaus, kuris pakeis mūsų vargingą kūną ir padarys jį panašų į savo garbingąjį kūną ta galia, kuria jis sau visa palenkia.“

Doktrininės išvados

Remiantis Biblijos liudijimais, vyras ir moteris, moteris ir vyras lygiai taip pat yra Dievo atvaizdas. Martina Bär teisingai pažymi, kad Pradžios knygos 1 skyrius „garantuoja esminę vyro ir moters lygybę kūrinių požiūriu.“² Kai katekizme sakoma, kad vyrai ir moterys yra „skirtingi“,

tai reiškia skirtingą jų biologinę sandarą, skirtingą lytį, o ne nelygybę, veikiančią visą žmogų. „Būti žmogumi reiškia konkrečios lyties pavidale būti subjektu ir individu, turinčiu intelektinių sugebėjimų ir talentų, turinčiu laisvę ir kalbą, sugebančiu veikti, turinčiu savo istoriją, mokančiu gyventi santykiuose ir mylėti.“² Todėl vyras ir moteris yra vienodo orumo, nors ir biologiškai skirtingi partneriai. Kalbėjimas apie žmogų kaip „Dievo atvaizdą“ jokiū būdu nėra skirtas išlyginti begalinį kokybinį skirtumą tarp Dievo ir žmogaus. Katekizme aiškiai kalbama apie tai, kad iš žmonių neįmanoma daryti išvados apie Dievo prigimtį: „Tai, kad žmogus buvo sukurtas pagal Dievo atvaizdą, dar nereiškia, kad iš žmogaus galima daryti išvadą apie Dievo prigimtį – tai būdinga tik Jėzui Kristui“ (NAB katekizmas 3.3.2). Žmogus kaip Dievo atvaizdas tampa atpažįstamas ir suprantamas tik per nuorodą į apsireiškiantį ir kalbantį Dievą. Dievo atsiskleidimas yra būtina sąlyga tinkamai suprasti žmogų, jo kūrybą, jo būtį ir užduotį pasaulyje.

Apie žmogų, kaip Dievo atvaizdą, galima prasmingai kalbėti tik tuo atveju, jei šis atvaizdas, viena vertus, suprantamas kaip lygiavimasis į Dievą, kita vertus, kaip dieviška duotybė ir pavedimas. Žmogaus dieviškasis atvaizdas visuomet nurodo Dievą, kaip pirmąjį ir absoliučiai mylintį žmogaus atitiktinį. Atitinkamai sako ir katekizmas: „Dievas įgalina žmogų pažinti Kūrėją, jį mylėti ir šlovinti. Šiuo požiūriu žmogus yra orientuotas į Dievą [...]“ (NAB katekizmas 3.3.2).

Toliau bus aptarti kai kurie kalbėjimo apie žmogų kaip Dievo atvaizdą aspektai.

„Dievo atvaizdas“ – suvokimas istorijoje

Priešistorėje, pasaulietinėje istorijoje ir eschatologiniame istorijos tikslu vyras ir moteris kaip Dievo atvaizdas suvokiami skirtingais būdais.

- Žmogus visų pirma yra tobulo kūrinijos dalis, kuri aprašoma Pradžios knygoje 1–2,3. Tai yra kūrinija dar prieš nuopuolį, apie kurią sakoma: „Dievas apžvelgė visa, ką buvo padaręs, ir iš tikrųjų matė, kad buvo labai gera“ (Pradžios 1,31). Šiuo požiūriu žmogus pradinėje būsenoje buvo tikras ir nepažeistas Dievo atvaizdas.
- Žmogus kaip puolusios kūrinijos dalis, t. y. po pirmosios nuodėmės, nebegali tobulai išreikšti savęs kaip Dievo atvaizdo. Žmogų formuoja struktūriniai trūkumai, pasireiškiantys piktybiškumu, nuodėmingumu ir susinaikinimu. Tai neleidžia žmogui visais atžvilgiais elgtis taip, kaip Dievo atvaizdui, ir tai įgyvendinti.

Žmonijos istorijos kontekste, su visomis jos nesėkmėmis, Dievo atvaizdas atrodo nepasiekiamas idealas.

- Sakramentiniu ir tikėjimo ryšiu su Jėzumi Kristumi žmogus išgyvena eschatologinę egzistenciją, būtent orientuoja savo gyvenimą į Kristaus sugrįžimą ir naują kūriniją. Jis stengiasi tapti vis panašesnis į Jėzų Kristų, kuris yra tobulas Dievo atvaizdas. Su prisikėlimo kūnu žmogaus dieviškasis atvaizdas – pirmiausia pirmgimiams ir galiausiai visiems, kurie dalyvaus naujojoje kūrinijoje – bus tobulai įgyvendintas. Tada biologinė vyriška ar moteriška būtybė nebeveidins jokio vaidmens, nes prisikėlęs savo dvasiniu kūnu, pasak Jėzaus žodžių, bus be lyties, tai yra „kaip angelai danguje“ (Morkaus 12,25).

„Dievo atvaizdas“ – asmenybė ir bendruomenė

Dievas yra vienas Dievas trijuose asmenyse. Dievas visada yra priešprieša man ir tau. Pats Dievas nėra vienas, bet visada yra trijų dieviškųjų asmenų – Tėvo, Sūnaus ir Šventosios Dvasios – bendrystėje. „Trys vardai reiškia dieviškus asmenis, kurie savo esme skiriasi vienas nuo kito. Iš tiesų, Tėvas nėra tas pats kaip Sūnus, o Sūnus – ne tas pats kaip Tėvas; Šventoji Dvasia nėra tas pats, kas Tėvas ar Sūnus: nes Tėvas yra Kūrėjas, Sūnus yra gimusysis, o Šventoji Dvasia kyla iš abiejų“ (NAB katekizmas 3.2.4). Todėl Dievas trijuose asmenyse yra dinamiškas pats savaime, būtent kuriantis, gimstantis ir iš abiejų kylantis. Ši dinamiška Dievo būtis atsispindi „Dievo atvaizde“, vyre ir moteryje. Todėl Dievo asmenybė yra žmogaus asmenybės kilmė ir garantas.

- Dievas bendrauja ne tik tarp savęs, bet ir į išorę. Tai tame tarpe įrodo ir tai, kad jis savo žodžiu iškviečia tikrovę į egzistavimą. Pirmasis pasakojimas apie Kūrimą aiškiai parodo, kad Dievas konstruoja tikrovę per kalbą. Dievas yra ne tik tas, kuris kuria tikrovę per kalbą, bet ir tas, kuris kalba savo kūrinijai. Abiejuose pasakojimuose apie Kūrimą Dievas kalba žmogui. Jis savo atvaizdui sako: „Būkite vaisingi ir dauginkitės, pripildykite žemę ir valdykite ją“ (Pradžios 1,28) ir „nuo visų sodų medžių tau leista valgyti“ (Pradžios 2,16). Per tokį kreipimąsi Dievas tampa priešprieša žmogui, o žmogus – priešprieša Dievui. Dievo „Aš“, jo kreipimasis „Tu“, konstruoja žmogaus asmenybę. Todėl asmenybė grindžiama ne pačiu žmogumi, bet pirmiausia Dievu. Štai kodėl katekizme sakoma: „Išgirdęs dieviškąjį kreipimąsi, žmogus suvokia save kaip asmenybę – Dievo kreipimasis „Tu“ žmogų padaro „Aš““ (NAB katekizmas

3.3.2).

- Žmogus yra priklausomas nuo žmonių bendrystės, todėl Dievas sukuria žmogui „tinkamą bendrininką“ (Pradžios 2,18). Tai, kad moteris yra „bendrininkė“ vyrui, nereiškia, kad ji turėtų palengvinti jo gyvenimą, atlaisvinti jį nuo darbų, o kaip tik parodo, kad žmogus gali būti savimi tik tada, kai turi sau bendrininką. Tik per žmogaus ir žmogaus, vyro ir moters priešpriešą „Aš“ ir „Tu“ įgaunama realybė. Asmenybė ir individualumas įgauna esmę tik bendravime. Jei moteris „atitinka“ vyrą, tai vyras „atitinka“ moterį ir tai turi pasekmę: jie yra vienodai reikalingi vienas kitam, vienodo būdo ir vienodo orumo.
- Jei žmogus yra priklausomas nuo bendrystės ir jo asmenybė yra tiesiogiai su ja susijusi, tai taikoma ne tik vyro ir moters bendrystei, bet ir apskritai žmonių bendrystei. Jürgen Moltmann pastabos kalba apie tai: „Atskirtas individas ir vienišas subjektas tada yra nepakankamos žmogaus būties būtybės, nes joms trūksta panašumo į Dievą. Taip pat nėra asmens pirmenybės prieš bendruomenę. Atvirkščiai, žmogus ir bendruomenė yra dvi to paties gyvenimo proceso pusės.“³ Dėl šios priežasties formuojasi partnerystė, šeimos, giminės, gentys, tautos ir visuomenės, kurios paremtos susitikimu ir bendravimu.

„Dievo atvaizdas“ – pavedimas valdyti

Be „asmenybės“, katekizme taip pat minimos kai kurios išskirtinės „dieviškosios savybės“, kurios žmogui suteikiamos kaip Dievo atvaizdui, įskaitant meilę, laisvę ir protą (NAB katekizmas 3.3.2). Taigi vyras ir moteris turi emocinių ir intelektualinių savybių, leidžiančių atlikti pavedimą, valdyti tvarinius ir atstovauti Dievui kūrinijoje. Tačiau pavedimas „valdyti“ nesuteikia žmogui teisės „savavališkai elgtis su kūrinija. Labiau jam tenka [...] elgtis su kūrinija taip, kaip tai atitinka dieviškąją esybę: išmintimi, gėriu ir meile“ (NAB katekizmas 3.3.2). Todėl savivalė, despotizmas ir savo interesų absoliutinimas prieštarauja dieviškajai valiai.

Katekizme aiškiai pažymima, kad vyrai ir moterys gavo tą patį įgaliojimą „valdyti“ žemę, būtent ją formuoti ir saugoti“

(NAB katekizmas 3.3.2). Vyro ir moters „valdymas“ iš esmės niekuo nesiskiria, todėl jie neturi „valdymo sričių“, priklausančių tik jiems, kaip siūlo tradicinis lyčių vaidmenų suvokimas. Nėra taip, kad vyro veiklos ir kūrybos sritis yra platus pasaulis, o moters – mažas namų, darbo ir šeimos pasaulis. Abiejų lyčių atstovams, kaip Dievo atvaizdui, gali būti patikėta visa žemiškoji kūryba. Ji gali būti išsaugota ir formuojama tik dirbant kartu. Todėl atskiras žmogus negali vykdyti Dievo pavedimo valdyti, tai gali pasisekti tik būnant bendrystėje ir solidarume.

Saugojimas ir kūrimas pirmiausia išryškėja lyčių sambūvyje arba vaikų auklėjime. Santuokinį ir šeimos gyvenimą formuoja ir palaiko tiek vyrai, tiek moterys. Be to, žemės kūrinio išsaugojimui ir formavimui priklauso, kad valstybės, bažnyčios ir visuomenės vyrai bei moterys prisiimtų bendrą atsakomybę. Atsisakymas suvokti socialinę tikrovę, atsisakymas rūpintis ja ir joje dirbti, prieštarauja pavedimui valdyti ir prieštarauja visiems žmonėms duotam artimo meilės įsakymui. Juk vyrai ir moterys yra vienodai raginami suvokti savo atsakomybę už kūrinijos, kuriai priklauso gyvūnai ir augalai, išsaugojimą ir atitinkamą elgesį su ja.

Išvados

- Ir vyras, ir moteris yra Dievo atvaizdas.
- Vyras ir moteris yra vienodai reikalingi vienas kitam, jie yra vienodo būdo ir vienodo orumo.
- Vyras ir moteris yra pašaukti „valdyti“. Abi lytys turi ir įgaliojimus, ir atsakomybę išsaugoti ir formuoti kūriniją.
- Iš Biblijos pasakojimų apie Kūrimą jokių būdu negalima daryti išvados, kad vyrams ir moterims priklauso skirtingos valdymo ar veiklos sritys.
- Vyrų ir moterų užduočių suvokimas skiriasi, nes atspindi socialinius ir politinius pokyčius žmonių visuomenėje.

¹ Konrad, Matthias: Kūrimas ir naujoji kūrinija Naujajame Testamente. Publikuota: Schmid, Konrad [Leidėjas]: Kūrimas. Tübingenas 2012.

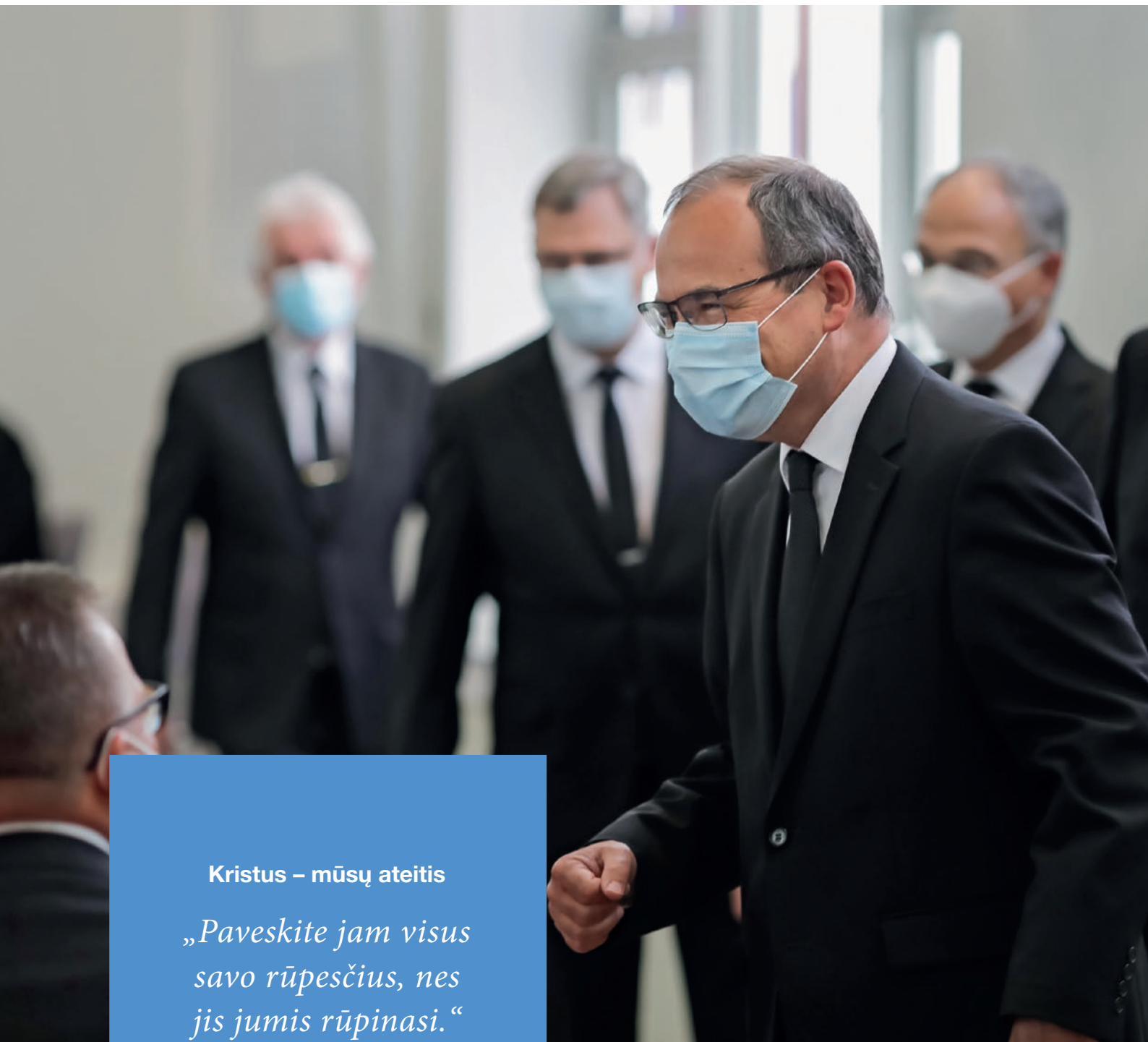
² Bär, Martina: Žmogus ir jo buvimas Dievo atvaizdu. Apie dievišką vyro ir moters dimensiją. Viurcburgas 2011 (Erfurto teologinės studijos 101).

Leidykla

Leidėjas: Jean-Luc Schneider, Überlandstrasse 243, 8051 Ciurichas/Šveicarija

Leidykla Friedrich Bischoff GmbH, Frankfurter Str. 233, 63263 Noi-Izenburgas/Vokietija

Redaktorius: Peter Johanning



Kristus – mūsu ateitis

*„Paveskrite jam visus
savo rūpesčius, nes
jis jums rūpinasi.“*

1. Petro 5,7

New Apostolic Church
International

